

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

N:o 52

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

34 årg.

Den 30 Dec.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

1917.

Vid årets slut.

Ps. 90: 11—14.

i ha nu hunnit årets sista söndag, då vi gärna kasta en blick tillbaka på de flydda sön- och helgdagarna ja, på varje dag under det gångna året.

Vi ha besökt söndagsskolan och lyssnat till Guds ord genom lärare och föreståndare. Vi ha deltagit i sången och bönen och givit vår slant till söndagsskolbarnens hednamiSSION. Men huru är det

med oss? Ha vi växt till i sann gudsfuktan, så att vi blivit allt mera rädda för att göra Gud emot och att synda mot hans bud?

Hava vi under året genom Guds nåd kommit därefter, då går en värmande känsla av tacksamhet mot Gud, mot föräldrar och lärare genom våra själar. Vi ha kommit några steg framåt på den rätta vägen och känna oss glada och tacksamma.

Men ha vi givit efter för synden, så att olydnad, högfärd, lättja och ett ont och vresigt sinne fått behärska oss, då är det illa ställt med oss. Då böra vi gå in i vår kammare och stänga dörren om oss och under känslan av vår synd bedja vår Herre och frälsare om förlåtelse för synden och om nåd och kraft att lämna oss helt åt honom, som sagt: "Låten barnen komma till mig". Då förlåter han oss och skänker oss kraft

att börja ett nytt liv i hans gemenskap.

Det är lycka och salighet för en barnasjäl att få leva sitt liv i frälsarens gemenskap och taga emot kraft av honom för varje dag. Det är en stor lycka att i bönen varje dag få gå till honom med alla bekymmer, som kan tynga en barnasjäl, så att han får lyfta av bördorna och skänka ljus, glädje och frid åt hjärtat.

Det är nödvändigt att så här vid årsskiftet stanna inför Gud och besinna, huru få våra dagar äro här nere på jorden, på det att vi måtte undfå visa hjärtan. Många barn och unga, som förra året finga fra nyår med oss här på jorden, äro nu inte mera ibland oss. Deras förgängliga kroppshydda vilar nu i graven. Men om de älskade sin frälsare och voro hans, hava de nu fått en himmelsk och oförgänglig kropp. Men om de älskade synden och levde i den, var äro de då?

Visa behöva vi vara både små och stora för att kunna leva vårt liv rätt efter Guds vilja. Då förbarmar han sig över oss och mättar oss med sin nåd för varje morgon, som gryr.

Barndomstiden är livets morgonstund. Då vill Jesus mätta barnasjälarna med sin nåd, den nåd, som uppenbarats med frälsning för alla människor. Får Jesus mätta dig, älskade barn, med sin nåd under livets morgonstunder, då blir ditt liv också fyllt av lycka och salighet, så att du kan jubla och vara glad i alla dina livsdagar.

Då kan du nu vid årsskiftet med glad förtröstan lämna dig i din frälsares omvårdnad. Hans nåd skall fostra dig att försaka all ogudaktighet och de världsliga lustarna, fostra dig till att leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i denna världen, medan du väntar på hans härlighets uppenbarelse, hans, som har utgivit sig själv i döden för dig för att frälsa dig från all orättfärdighet och för att göra av dig ett barn, som beflitar dig om goda gärningar.

Mätte så ske med alla Barnavännens läsare! Då blir det nya året ett *gott år*, även om vi måste tro oss fram genom mörkret och nöden runt omkring oss i världen.

J. B. Gauffin.

Lillans minnesvård.

Lillans minnesvård var ej ett dyrbart monument — den bestod endast av en liten hög torra kvistar.

Vi få nämligen tillåtelse att plocka torra grenar och kvistar i skogarna häruppe, och då jag har mitt arbete ett stycke väg från hemmet och måste gå igenom en skog, brukar jag på hemvägen samla kvistar och torra grenar och taga med mig hem.

Sista sommaren min lilla flicka levde här på jorden, brukade hon ta sin egen lilla vagn med sig och gå emot mig om kvällarna. Medan hon då väntade på mig,

plockade hon ihop en hög med kvistar och grenar, som jag fick hugga sönder då jag kom, och så hjälptes vi åt att lasta dem på vagnen och draga hem dem. Jag behövde då inte gå ut i vedboden om kvällarna och hugga ved, och jag brukade säga, att min lilla flicka var snäll och duktig, som ville hjälpa far.

Du skall veta, att hon lämnade sina lekkamrater för att gå emot mig, och det fast hon var så innerligt glad åt att få leka. Men hon visste, att far var trött efter dagens arbete, och hon ville så gärna hjälpa honom.

Nu är hon hemma hos Gud. Hon sjuk-

nade i skarlakansfeber, så att hon fick inte ens vårdas i hemmet av far och mor, utan hon måste föras till ett epidemisjukhus, och där dog hon.

Men hon är inte glömd. Varje dag, när jag går till och från arbetet, går jag förbi den lilla rishögen, som lillan plockade, sista gången hon kom och mötte far. Den får nu ligga orörd, och för far och mor är den en kär minnesvård. I somras växte linnean runt omkring den lilla minnesvården, och jag brukade plocka blommorna och lägga dem på hennes grav.

Jag plögade förr sällan bedja, men denna lilla minnesvård, som liffan själv rest, har varit ett medel att lära mig det. Den påminner mig om, huru min lilla flicka brukade bedja till Gud, att han ville hjälpa henne att vara snäll mot mor och far och lära henne vandra på hans vägar, så att hon måtte få komma till Guds

himmel en gång, då hon skulle lämna denna jorden.

Och nu har jag själv lärt mig att innerligt bedja till Gud, att han ville taga vård om min lilla flicka, som nu är hos honom i hans himmel, och att han ville hjälpa också mig att vandra på hans vägar, så att även jag får komma dit, där lillan nu är, när jag en gång kallas härifrån.

Brukar du glädja far och mor, min vän? Annars skall du göra det. Du kan alltid hitta på något sätt. Och om din gärning också är ringa, så för den välsignelse med sig både för dig själv och för dina föräldrar. Och skulle du få gå hem till Gud i barndomens dagar, så kan minnet av din kärlek bliva ett medel att föra även dem in på den vägen, »som drager till livet.»

—n.

✱

Öppenbarelsen.

Med teckning.

Långt borta i Egypti land satt en kvinna under ett skuggrikt träd och lutade sig mot dess stam. Hon var sysselsatt med att från sländan tvinna det vita byssos till fina trådar, som skulle vävas till kläder åt hennes gosse, som lekte i skuggan bredvid henne. På andra sidan det lilla huset sysslade hennes man. Han hade plockat ned fikon och dadlar till kvällsmåltid åt sig och sin hustru och deras barn, och nu satt han vid handkvarnen och malde det finaste mjöl för morgondagens bröd.

Solen närmade sig den västra synranden och hettan började minska. Kvinnan lät sländan vila, då hennes gosse slutade leken och kom för att stanna hos henne. Hon lade sin hand om hans skuldra och drog honom intill sig med moderlig ömhet. Båda slöto sina ögon och somnade.

Då ser kvinnan en vitklädd skara av him-

melens änglar, som med dämpad röst för att inte väcka de två slumrarna sjöngo:

Sov, sov i rosendelund,
Trogna Maria!
Snart är befrielsens stund
Kommen, Maria.
Då ifrån Nilens strand
Förs du av Herrens hand
Hem, hem till Kanans land.

Och Maria sov, men barnet hade vaknat och rest sig upp och såg de ljusa varselerna utan förvåning. Han tyckte visst, att så borde änglar sjunga hans moder till ro.

När Maria vaknade, var änglakören försvunnen. Hennes barn sade: »Det var fyra gånger fyra ljusa änglar och ännu en, som sjöngo för dig, mor, och lovade dig att snart få vända åter till Kanans land. När de nämnde ditt namn böjde de sina

huvud och hälsade dig ödmjukt. De sågo så goda ut som änglar böra göra, när de komma hit ned från himmelen.»

»Jag hörde deras sång och såg dem även jag, men blott i drömmen», svarade Maria.

Nu reste sig mor och barn och gingo att söka upp Josef.

in i Israels land; ty de äro döda, som traktade efter barnets liv.»

»Ja, lovad vare Herren, våra fäders Gud», svarade Maria, »även jag och barnet hava fått samma ljuvliga budskap. Jag längtar så innerligt efter att få återse mitt barndomshem med de grönskande ängarna och de höga bergen omkring, de blom-

UPPENBARELSEN.

Han kom med några härliga druvklasar för att bära dem in i huset. Nu räckte han barnet och Maria varsin. Han såg så glad och triumferande ut.

»Lovad vare Herren, våra fäders Gud», sade han. »Jag satt under fikonsträdet därborta. Jag vet ej, om jag slumrade eller var vaken. Men en Herrens ängel kom till mig och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig och far

mande fruktträden och den klara källan med det friska vattnet.»

Från den dagen började den heliga familjen göra sig redo till uppbrott från Egypti land. Guldets, som de vise männen burit fram såsom gåva till Jesusbarnet, räckte ännu, så att de kunde skaffa sig en åsna och vad de behövde för återfärden till det vackra Nasaret i Galiléen.

J. B. Gauffin.

STJÄRNAN FRÅN ÖSTERLAND

Stjärnan från österland.

Med teckning.

Det var dagarna före jul. Stora syskonen hade fått i uppgift att lära sig sjunga några sånger till julfästen. Och där sutto de vid pianot alla lediga stunder och sjöngo flera vackra julsånger.

Småsystrarna Hilda och Vivan lyssnade uppmärksamt och lärde sig minnas en och annan strof och jämväl melodierna. När julaftonen var inne, kunde de små systrarna sjunga:

I Österland, där strålar klart
En hoppets morgonstjärna.
Dess ljus, så mildt och underbart,
De vise följa gärna.
Hon lyser dem till krubban fram
Att skåda frälsaren, Guds Lamm,
Den klara morgonstjärnan.

Och stjärnan klar från Österland,
Hon lyser än de fromma
Och barnen små, som hand i hand
Till Jesu krubba komma.
Hon strålar än i julekväll
Och sprider ljus i slott och tjäll,
Den klara österns stjärna.

De hade varit ensamma i barnkammaren en hel timme för att lära sig sången riktigt och för att lära sig förstå den. Mor hade talat om för dem, att de vise, som följde stjärnan, voro tre konungar, som kommo till Betlehem för att tillbedja Jesusbarnet, och att en klar stjärna på himmelen lyste dem vägen dit. Men så måste flickorna också veta, om stjärnan lyste på himmelen nu, då det var jul, och om det var den stjärnan, som spred ljus i slott och tjäll.

Mor måste då säga dem, att stjärnan från Österlandet inte lyste på himmelen nu, fastän det var många vackra stjärnor, som lyste under klara vinterkvällar. Hon sade dem ock, att stjärnan, som lyste in i hemmen, i slott och i tjäll, var Herren Jesus Kristus, som i bibeln kallas den klara morgonstjärnan.

Det där sutto nu småflickorna och grubblade på och samtalade om. De kanske ändå borde gå ut på balkongen och se efter, om inte det fanns någon Betlehemsstjärna, som lyste på himmelen, nu då det var jul. »Om vi klä på oss bra, så att vi inte frysa, så få vi nog lov att gå ut och titta.»

Och när skymningen bredde sig över staden, stodo de små flickorna på balkongen och sågo upp mot himmelen efter stjärnan, som ledde de vise männen. Vivan hade redan tröttnat att söka bland stjärnorna, som tände sig den ena efter den andra. De voro alla så små, tyckte hon, och nu stod hon och såg ned på gatorna, där hon ännu kunde urskilja kvällsvandrarna.

Plötsligt fick Hilda syn på den klara aftonstjärnan, som likt ett bloss med strålar omkring syntes i öster.

»Vivan, där är bestämt stjärnan från Österland», ropade hon och tog ett kraftigt tag i systemens förkläde.

»Ja, det är bestämt den», svarade Vivan, och nu fingo de bråttom in och ropade: »Kom ut och titta på julstjärnan!»

Alla måste ut på balkongen, far och mor och de två stora systrarna.

De stodo en stund och sågo på den tindrande stjärnan.

»Nu måste vi gå in, eljest förkyla vi oss», sade far, »men vacker är hon, vår klara aftonstjärna.»

När de kommo in, förklarade far, att det nog inte var den stjärnan, som lyste Österlandets vise till Betlehem. Vid det tillfället lät Gud en särskild stjärna träda fram på himmelen. Den som lyste så vackert nu om kvällarna och nätterna kallas Venus och är en av de stjärnor, som kallas planeter.

Sedan julgåvorna voro utdelade, spelade mor flera vackra julsånger och först »Stjärnan från Österland», som alla kunde sjunga.

J. B. Gauffin.

Tant Lottas spådom.

»Vill du inte försöka — du som de andra? Se Harald han ber allt om mera han! Var nu duktig, lilla Lotta! Var glad åt den mat du får. Det kan nog komma den dag, då du ber om litet gröt, du också.»

Tant Lotta talade i en allvarsam ton. Alla förstodo, att hon tänkte på kriget och dyrtiden, men ingen visste, att hennes spådom också på ett annat sätt kunde gå i uppfyllelse.

Och ingen anade, huru snart det skulle ske. På Lotta gjorde dessa ord icke det minsta intryck. Hon skakade bara ännu kraftigare på huvudet, så kraftigt, att flätorna hoppade.

»Nå väl», sade tant Lotta. »Den som inte kan äta gröt, får nöja sig med luft tills i morgon bittida.»

»Tack, det kan jag visst», brusade Lotta ut. Hon sköt tillbaka stolen och rusade på dörren.

I detta ögonblick reste sig liksom en mur mellan tant Lotta och hennes brorsdotter. I alla fall höll sig Lotta på avstånd så mycket som möjligt.

Nu satt hon alltså i busken och tittade upp till huset. Nu måtte de väl ha satt sig till bords — men ingen tant Lotta kom ut på trappan.

I två kvällar hade hon låtit henne gå till sängs utan kvällsmat, skulle hon nu verkligen låta henne gå den tredje också? Någonting så obeskrivligt lumpet hade Lotta aldrig upplevat. När hon verkligen inte kunde *orka* äta gröt, varför kunde hon då inte få ett par stackars smörgåsar i stället. Det kunde då inte göra varken från eller till. — —»

Sinnet var nu i våldsamt rörelse — hon skulle visa, att hon kunde leva av luft, om de tittade på henne från fönsterna.

För resten skulle hon nog skriva hem till Köpenhamn till far och mor, hurudana de voro mot henne i år — och så snart de kommo hem till Brevik, skulle

(Forts. och slut fr. n:r 49).

tant Lotta och mormor bli henne kvitt — och aldrig få se henne mer.

Hemma talade ingen om gröt, där fick hon äta precis vad hon hade lust till, men då hon var borta på besök, skulle hon påminnas om krig och dyrtid och tvingas att äta det hon inte kunde fördraga. Var det någon mening i sådant?

Inte en gång mormor hade givit henne medhåll.

»Lotta lilla», hade hon sagt, »du måste inse, att tant Lotta har rätt. Här, där vi äro så många människor varje dag, måste smörgåsarna slopas på kvällen i denna krigets tid.»

»Ja, men förra året då var det också krig mormor, och då fick vi smörgås ändå.»

»Ni fick det, ja. Men ju längre kriget varar, ju svårare och dyrare blir det att skaffa säd och mjöl och mat — och ju mera få vi spara.»

»Ja, men — jag äter då inte så förfärligt mycket, mormor.»

»Nej, barnet mitt, det är inte för de par tre smörgåsarnas skull, som du behöver, men om alla här i huset skulle säga det samma, så bleve det många, det förstår du nog, min lilla flicka.»

Åhja, hon kunde nog leva av luft hon, den lilla tid hon skulle vara här. Hon sade intet, men hon satte sin lilla näsa högt i vädret.

»Tänk på alla de oskyldiga, som hung- rar och lider och sörjer — som ha förlorat far och bröder — eller fått dem hem såsom blinda och krymplingar, medan vi häruppe i vårt land blivit skonade och ha det lugnt och tryggt och roligt. Tänk på det du, Lotta, så skall du få se, att gröten går nog ner.»

Så enfaldigt av mormor att påminna om krymplingar och blinda och allt sådant där tråkigt nu under sommarferierna, när man skulle ha roligt! Men hon skulle resa hem, hon —

I detsamma såg hon för sin inre syn

liksom 'en stor, härlig tavla — hela den kära, gamla Buregården! Det vildvinsomkransade huset, som kvällssolen lyste på, de gröna gräsmattorna, den gamla, roliga bron till logen, där man åkte utför både sommar och vinter.

I en blink uppfångade hon alltsammans — och hon kände i samma stund, att det ändå inte skulle bli så lätt att resa härifrån och aldrig komma igen.

Men hon gick inte in och åt havregröt.

Nej, då visste hon något annat. Hon steg upp och sprang ned i trädgården. »Jag skall nog klara mig», tänkte hon, och i stället att leva av luft började hon äta kart. Det kunde ingen neka henne, fastän det var krig någonstades ute i världen.

Springande och hojtande kommo barnen ut igen från huset, mätta och väl försedda med god gröt och härlig mjölk.

Men från trädgården kom lilla Lotta med magen full av krusbär och vinbär, som tyvärr varit långt ifrån mogna.

Med dessa högst olika fyllningar sprang sällskapet åstad ned genom trädgården, ut genom nedre grinden och burdus i volmarna på ängen.

Först var det »kurra gömma», sedan »slå dunk», och så fann lilla Lotta från Brevik på att inrätta en »hoppskola».

Det skulle gå till som vid skidlöpning. De skulle ta fart från toppen av kullen och hoppa av all kraft i en därtill bestämd hövålm.

Det längsta och högsta hoppet skulle belönas med en premie — ett lönnblad från den stora lönnen på kullen. Någon tävlan om hoppets behagfullhet blev det icke tal om, icke heller behövde hoppet vara »stående».

Men nu började krusbärs- och vinbärskarten i en viss mage göra sig påminda — och priset vann denna mages ägarinna.

Det stod en stund en tävlan mellan John och Harald, kusinerna från Drammen, och Lotta från Brevik, till dess Lotta fram-

visade ett hopp, som enstämigt betecknades såsom det längsta och högsta och belönades med lönnblad och skallande hurrarop.

Lotta var stolt, men hon kände sig på samma gång så förunderligt illamående. Hon satte sig med premien på bröstet ned på en sten och orkade icke mera.

Strax därefter hördes ropet: »Kom in och lägg er!»

Under stoj och gamman gick sällskapet till sängs. Det blev aldrig tyst, förrän tant Lotta kom upp och sade godnatt — och knappt nog då.

Men i en säng i småflickornas rum var det mol tyst. I den sängen låg premievinnarskan.

»Godnatt Lotta», sade tant och tittade i detsamma på den lilla personen.

»Godnatt», sade en ynkelig stämma.

»Vad fattas dig? Är du hungrig?»

»Nej, jag är — jag är så förfärligt sjuk.»

I detsamma kom en del av Lottas gröna kvällsmat i dagens eller rättare i sommarkvällens ljus.

Lugnad med avseende på Lottas sjukdom, tröstade henne tant med, att detta var nog inte farligt, det var bara de omogna bären, som var så bra att bli kvitt så fort som möjligt.

»Ja, nu är jag alldeles frisk igen», svarade Lotta.

»Men i morgon kväll tror jag bestämt, att du föredrar att äta litet gröt», sade tant Lotta skämtsamt.

Lilla Lotta svarade varken ja eller nej, men en del av skiljeväggen, som rest sig mellan de båda, hade nu fallit.

Och nästa morgon ramlade den del, som fanns kvar. Ty då visade det sig, att lilla Lotta inte kunde stå på sina ben, utan måste krypa till sängs igen, till följe av en ryslig smärta i högra sidan. Den förfärade tant Lotta gav henne frukost på sängen med ägg och allt gott, som tänkas kan. Men knappt hade den lilla flickan ätit, förrän hon skrek högt av smärta och kastade sig av och an — med feberrosor på kinderna.

Häst gick genast efter doktorn, och det

blev stor uppståndelse på hela gården:
»Lotta är sjuk! Lotta är sjuk!»

Doktorn kom och tog plats vid sängen.
»Var gör det ont?»

»Här.»

Doktorn började klämma och undersöka och fråga. Åh, en sådan doktor, vilka bekännelser kunde han icke framtvinga!

Tant Lotta måste ut med bekännelsen om havregröten, och lilla Lotta måste tala om vad hon ätit i stället.

»Huru mycket bär åt du ungefär? Åt du så mycket som en full tekopp?»

»Ja», sade Lotta.

»Två tekoppar kanske?»

»Ja — —.»

»En halv liter kanske och väl det?»

»Ja, jag åt nog en liter, för jag var så hungrig», ljöd patientens bedrövliga stämma.

»En liter? Nå ja — och sedan du hade ätit en liter kart, då gick du väl och lade dig?»

»Nej, först lekte vi nere på ängen.»

»Vad lekte ni då? Lekte ni 'tag fatt' kanske?»

»Nej, vi hoppade — —.»

»Hoppade, ja så. Hoppade ni bock, kanhända?»

»Nej, det var tävlingshopp. Vi sprungo uppifrån backen och hoppade mitt i en hövålm.»

»Hå, det var lustigt! Och du fick väl tredje pris du?»

»Nej, jag fick första», sade den ynkliga rösten.

Nu mötte doktors ögon mormors och tant Lottas, och bekännelsen var färdig.

»Ja ja», sade doktorn, »jag fruktar, att vi ha en inflammation i antågande, till följe av alla de omogna bären, som under hoppningen kraftigt skakade upp och ned i magsäcken. De, som äto havregröt, ha alltså klarat sig. Nu måste du min lilla pristagare ligga orörlig på rygg, och i stället för gröt invärtes, som du inte tycker om, skall du få ett litet grötomslag utanpå.»

Här smålog doktorn lugnande och tröstande både till patienten och de förskräckta kvinnorna, som stodo bredvid sängen.

Så kan det alltså gå! I stället för en portion god havregröt på rätt plats, kan man nödgas ha mjölgröt i en duk utanpå magen. Och alldeles orörlig och med smärta i sidan måste man ligga och höra på de andra leka, springa och hoppa. Och till mat får man två matskedar mjölk varannan timme.

Men fråga lilla Lotta från Brevik, vad hon lärde under de åtta dagarna! Eller fråga kanske hellre mormor och tant Lotta, vad de fingo höra, medan de turade om att sitta bredvid sängen.

Här ett litet utdrag:

»Aj, det är alldeles som tandvärk i magen, mormor! Tror du, att jag kan bli frisk igen? — Åh, så svårt det måtte vara att ligga ute i kriget med en kula i magen, mormor! Eller med utskjutna ögon! Åh, så gott vi ha det, som ha ögon! — Det har jag aldrig tänkt på förr! — Och stackars alla de barn, som ha mistat sin far i kriget!

Åh, jag är så hungrig, tant Lotta! Får jag en sked god havregröt, som de andra barnen få? — Du spådde sant du, tant! — Usch, här får jag ligga med den tunga klumpen på magen! Den hjälper inte — jag blir nog aldrig bra mera. Jag dör nog av hunger jag. — Men om jag blir frisk — åh, så mycket havregröt jag skall äta! Så gott de andra ha det, tant! Så dum jag var — och så stygg. — Var inte ond på mig, tant — om jag blir frisk igen!»

Åtta dagar gick, innan smärta och feber voro försvunna — och tre veckor gick, innan hon fick löfte att springa omkring med de andra. Och ändå sade doktorn, att hon var lycklig, som slapp så lätt undan.

Men fråga sedan, om inte Lotta är den första att komma, när grötklockan ringer!

Ur »Magne».

Skutskärs Missionsförsamlings söndagsskola.

Med 3 fotografier.

Skutskärs industrisamhälle ligger i Älvkarleby socken i Uppland strax väster om Dalälvens utlopp i Bottniska viken och nära Skutskärs station vid Uppsala—Gävle järnväg.

Sågverket anlades 1869—70 av firman

fabriken, som förr fick rinna bort oanvänd, tillverkas nu sulfitsprit av högsta kvalité. Av ångorna, som bortgå från sulfatkokarna, vinnes numera terpentin och harts. Stora fartyg ligga om somrarna och lasta vid den långsträckt kajen alla sågverkets och fabriken alster.

GRUPPKORT AV SKUTSKÄRS SÖNDAGSSKOLA I MISSIONSKYRKAN.

Astrup och Sörensen. Men först sedan Stora Kopparbergs bergslag inköpt sågverket 1885, har det gått framåt med stora steg och blivit ett av de förnämsta sågverken i hela vårt land.

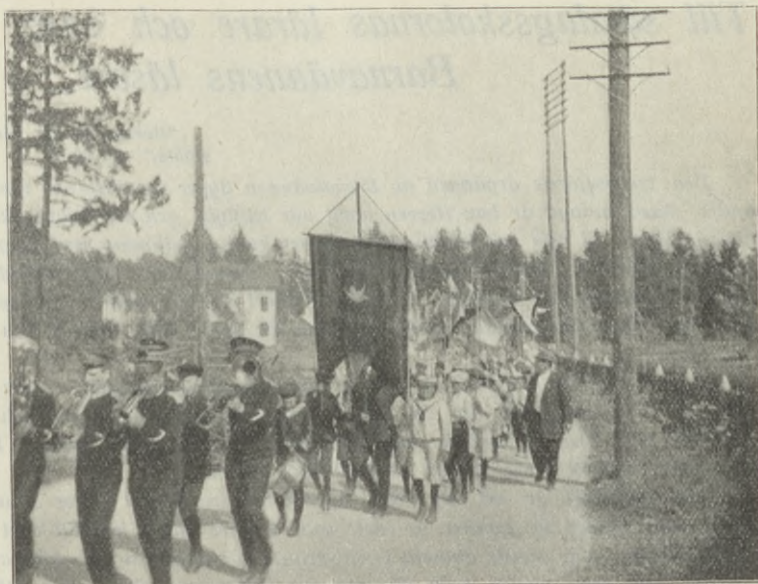
År 1900 anlades här även sulfitfabrik, som producerar prima sulficellulosa, varav en del användes till framställning av omslagspapper i en med sulfitfabriken förenad pappersfabrik. År 1904 anlades här också en sulfatfabrik, som framställer sulfatmassa. Av utskottsluten från sulfit-

Klart är, att alla dessa fabriker och anläggningar kräva en stor mängd arbetare. De uppgå till flera tusende. Många av dem äro kristligt intresserade. Här finns en stor Missionsförsamling, som också arbetar för att föra barnen till Herren Jesus och för att bevara dem hos honom.

Församlingens föreståndare, Hjalmar Ekman skriver:

»Skutskärs Missionsförsamlings söndagsskola vill härmed presentera sig för läsarna av vår kära barntidning.

Gruppbilden av vår söndagsskola togs utanför Missionskyrkans portal, då vi hade vår sommarfäst. Den andra bilden visar vår avmarsch till fästplatsen. Vi hade frälsningsarméns hornmusik i spetsen till glädje och uppmuntran för oss alla. Fästen var i allo lyckad, gynnad som den var av härligt väder. Flera tal hölls, vår barnkör sjöng och musiken spelade.

SKUTSKÄRS SÖNDAGSSKOLA PÅ UTMARSCH 1917.

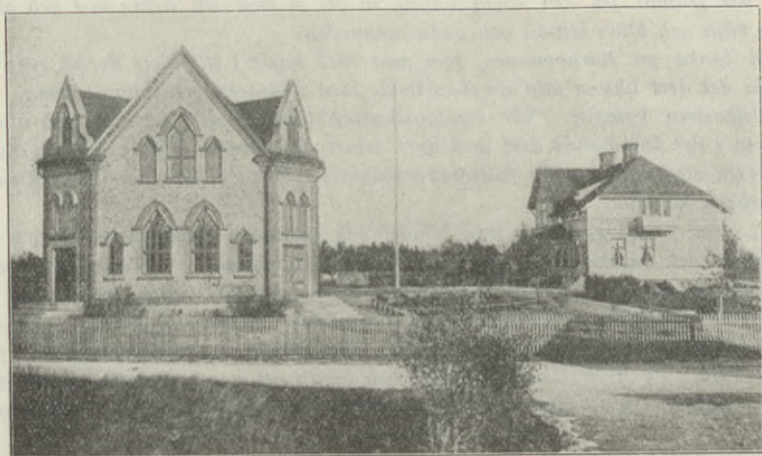
Förfriskningar uteblevo ej håller.

Med tack till Gud kunna vi säga, att arbetet i söndagsskolan bedrivs med nit och intresse. 139 barn äro för närvarande inskrivna i skolan i Missionskyrkan. Dessutom ha vi söndagsskolor i Bodarna och Harnäs.

Vi sända de hjärtligaste hälsningar till så väl barn som lärare i alla delar av

vårt land. — Hjälpe Gud oss att vara trogna i vårt kall, vare sig vi äro barn, som gå i söndagsskolan, eller lärare, som där undervisa.»

Den tredje bilden visar oss Skutskärs Missionskyrka och den bredvid liggande pastorsbostaden.

SKUTSKÄRS MISSIONSKYRKA OCH PASTORNS BOSTAD

Till söndagsskolornas lärare och barn och till alla Barnavännens läsare.

”Herre, du är vår tillflykt från släkte till släkte.” Ps. 90: 1.

Den trettiofjärde årgången av Barnavännen ligger nu avslutad med detta nummer. Och under dessa många år har Herren varit vår tillflykt och vår hjälp liksom nu under det sist gångna året. Vi alla och kanske även barnen kunna instämma med sångaren, när han sjunger: »De fly, våra år, likt brusande strömmen i gryende vår, Likt fallande löven i skogen, Men Herren är trofast och trogen». Ty åren fly bort undan gamla och unga, men de äldre märka det bäst. Men alla kunna vi vara med om att tacka Gud, för att han varit trofast och god emot oss.

När vi började år 1917, så var vår bön om fröjd och lycka i Jesu namn. Och han har hört vår bön och givit oss ett gott år med fred för vårt land och välsignelse över våra näringar och över de många tusende hemmen i vårt gamla Sverge. Därför vilja vi nu vid årets slut samfällt tacka honom av hela vårt hjärta.

Men underligt är det att reda sig till att fira högtid under ännu en krigsjul. Krigets Molok har slukat så mycket av det, som i yttre motto hör till vårt julfirande. Han har slukat ljusen, som skulle glimma i vår gran och oljan från vår lampa, det vila mjölet från baktråg och gryta, kolen från vår spis och kaffekoppen från våra julfäster, råvarorna från våra fabriker och därmed många fäders och bröders arbetsförtjänst.

Men inte fälla vi ändå modet. Vi ha kvar våra vackra svenska julgranar med sin friska doft från skogen och silverstjärnan i toppen; vi ha kvar våra svenska julklockor, som i frid ringa in vår skönaste högtid; vi ha kvar våra friska goss- och flickröster att sjunga våra härliga julsånger med; och bäst och störst av allt — vi ha kvar vårt välsignade Jesusbarn, Guds stora julgåva till oss alla. Och med honom gå vi i tro och förtröstan igenom mörkret och nöden i världen.

När vi nu se framåt och in i det kommande året, då vilja vi gemensamt bedja:

»Låt mig börja med dig, o, min frälsare kär.» Ja, vi vilja börja vårt nya år 1918 med honom. Får han taga oss vid handen och leda oss, då slippa vi gå vilse i världen. Då skall han föra oss framåt på den eviga vägen, så att vi med allt större lust och glädje kunna göra Guds vilja och bliva starka och goda människor.

När vi tänka på Barnavännen, som med 1918 ingår i sitt 35:te år, så vilja vi i redaktionen börja det året liksom alla de föregående med frälsaren och i hans namn. Det är från honom välsignelsen kommer. När söndagsskolans lärare och lärarinnor och alla fäder och mödrar se in i det kommande året med dess arbete för barnens väl i hem och söndagsskolor, då få vi börja med bön om vår frälsares välsignelse. Det är från honom glädjen och framgången i arbetet kommer.

Och ni, barn, få knäppa edra små händer och bedja om välsignelse över eder själva, över edra föräldrar och lärare och över eder tidning Barnavännen. Vi vilja alla förena oss och bedja Gud om ett gott och välsignat år för oss själva och för denna tidning.

Så få söndagsskolbarn och lärare komma och hälsa på varann under 1918, såsom under föregående år genom fotografier i tidningen. Men sänd nu inga nya sådana förrän efter midsommar 1918. Ty ett trettiotal ligga nu och vänta att i tur och ordning komma till synes i tidningen. Så får jag bedja lärare och föreståndare observera vad som säges härom i anmälan.

Till sist önskar jag eder alla en mycket god jul och ett välsignelserikt gott nytt år!

Eder i Herren förbundne
J. B. GAUFFIN.